

LA FLAUTA DE SIS BARRUFETS

ESCENA 1^a

(L'escenari representa el castell. Se sent una música espantosa. Van passant els cavallers i la duquessa tapant-se les orelles. Apareixen en Jan i el rei.)

Rei: Aquest soroll és espantós! No hi ha qui ho aguanti!

Jan: No sé el què donaria per estar sord cada vegada que en Trencapins agafa un instrument i es posa a tocar.

Rei: Els encarregats de la guarderia del castell se m'han queixat una altra vegada. Tots els nens se'ls posen a plorar quan senten aquesta música.

(Entra la duquessa.)

Duquessa: Música? Això no se li pot dir música, Majestat. La música ha de ser relaxant, calmosa... Però aquest escàndol és insuportable!

Rei: Què voleu que faci? Que l'expulsi del castell?

Duquessa: I per què no?

Jan: No ens passem! Parlaré amb ell, i l'intentaré convèncer per a què deixi la música.

(Entren els dos cavallers)

Cavaller 1: Majestat, no tindria pas cap missió per dur a terme?

Cavaller 2: Alguna inspecció que s'hagi de fer, algun problema per solucionar... qualsevol cosa, sigui el què sigui, però lluny del castell!

Cavaller 1: No podem més, senyor. Acabarem tots tocats del bolet.

Cavaller 2: Tanqueu-lo al calabós!

Cavaller 1: Hi ha homes que se'ls ha penjat per menys que això!

Rei: No perdeu la calma, estigueu tranquils, que ho solucionarem.

Cavaller 1: Déu meu! Ve cap a aquí!

Duquessa: Marxem! Si ens veu, és capaç de posar-se a cantar!

(Marxen tots corrent de l'escenari i apareix en Trencapins tocant la guitarreta.)

Trencapins: Què estrany! M'havia semblat veure gent per aquí. Què hi farem... Anem a dinar!

(Surt de l'escenari. Apareixen de nou els dos cavallers.)

Cavaller 1: Quina calma, quina tranquil·litat!

Cavaller 2: A veure quant dura...

Cavaller 1: L'estona que estigui dinant, suposo. Serà millor que ho aprofitem.

(Entra el mercader.)

Mercader: Bona tarda tinguin!

Cavaller 1: Perdoni, però aquí no volem propaganda...

Mercader: No porto propaganda, porto un encàrrec per un tal senyor Trencapins.

Cavaller 2: Ah, haver-ho dit abans... Vaig a buscar-lo.

(El cavaller 2 marxa i es troba amb en Jan i el rei.)

Cavaller 2: Bona tarda, Majestat. En Trencapins és al menjador?

Jan: Sí, acaba de començar el setè plat. Per què el busques?

Cavaller 2: Ha arribat un mercader que porta un paquet per a ell.

Jan: Molt bé. Ves a buscar-lo, doncs.

(El cavaller 2 marxa.)

Rei: Quina cosa més estranya... Un paquet per a en Trencapins... En saps res, tu?

Jan: No, no en sé res. Però deu ser alguna cosa de menjar, o algun llibre de cuina...

Rei: Anem a donar un cop d'ull...

(Van a veure el mercader.)

Mercader: Majestat, quin honor!

Jan: Ens han dit que portes alguna cosa per a en Trencapins.

Mercader: Unes meravelles, senyor, unes veritables meravelles. Mai se n'ha vist altres d'iguals... i molt bé de preu!

(Apareix la duquessa.)

Rei: I doncs... llavors no és res de menjar?

Mercader: Menjar? No!... Mireu, mireu: una arpa, un tabal, una lira, una mandolina...

Duquessa: Ai verge santíssima!

Jan: Però què feu, insensat! Amagueu això! Ràpid!

(Li fan recollir tot depressa.)

Mercader: Però què passa?

Rei: Si us estimeu la vostra vida, emporteu-vos tot això d'aquí ara mateix!

Duquessa: Aquest home ens vol convertir en les persones més desgraciades del país!

Mercader: No entenc res! Què passa?

Jan: No preguntis. Aquí tens unes quantes monedes com a compensació, però marxa ràpid d'aquí.

Rei: I no intenteu tornar amb aquesta mercaderia o us faré penjar!

(Se'n va alhora que arriba en Trencapins. Però amb les presses, se li cau una flauta.)

Trencapins: He sentit que han portat alguna cosa per mi.

Jan: Sí... mmm, bé... de fet, no.

Trencapins: Què vols dir?

Rei: Era un senyor que venia per felicitar-te per la teva música, però ha dit que tenia pressa i ha hagut de marxar.

Trencapins: Oh, quina llàstima! Li podria haver dedicat una de les meves últimes creacions . La voleu sentir?

Jan: Ara?

Trencapins: Oh! Mireu allà!

Rei: Què passa?

Trencapins: És una flauta! De qui deu ser? Mai n'havia tingut cap! I mira! Només té sis forats! Què estranya! Ui, però no va massa bé... S'ha de netejar...

Jan: Ja ens avisaràs quan estigui neta... Ara hem de marxar...

Rei: Se li deu haver caigut al mercader... Maleït sia!

(En Trencapins neteja la flauta. Es posa a tocar-la i el cavaller 1 es posa a ballar.)

Trencapins: Però què fas? Que te'n rius de mi?

Cavaller 1: Jo? Què? No! No sé què m'ha passat!

(El cavaller 1 se'n va i apareix el cavaller 2.)

Trencapins: Mira, mira, tinc una flauta nova! Vols sentir-la?

Cavaller 2: Quin remei... Ai, vull dir... és clar que sí!

(Es posa a tocar-la i també el cavaller 2 es posa a ballar.)

Trencapins: Que us heu posat tots d'acord o què? Poca-vergonyes! Borinots!
Sapastres!

(Apareix la duquessa, se'n va el cavaller 2.)

Duquessa: Senyor Trencapins! Aquest vocabulari!

(La duquessa passa per davant seu. En Trencapins se la mira, es mira la flauta i es posa a tocar. La duquessa balla.)

Duquessa: Oooh! Què em passa???

Trencapins: Sí! És una flauta màgica! Iupi! Jan! Majestat!

Jan: Què són aquests crits?

Trencapins: Tinc una flauta encantada!

Rei: Les flautes encantades no existeixen, babau!

(Es posa a tocar la flauta i el rei i en Jan es posen a ballar.)

Jan i Rei: El què ens faltava!

ESCENA 2^a

(L'escenari representa la taverna d'un poble. Hi ha gent asseguda, menjant. Entra el mercader.)

Mercader: Bona nit a tothom!

Hostaler: Bona nit. Arriba just a l'hora de sopar.

Mercader: Que bé! Amb el fred que fa, una mica de sopa ben calenta m'anirà perfecta!

Vilatà 1: No siguis exagerat, tampoc fa tant fred...

Vilatà 2: Vens de molt lluny? On has anat a vendre aquesta vegada?

Mercader: Vinc del castell del rei.

Hostaler: Del castell del rei? Caram! Si que et mous en altes esferes...

Mercader: Calla, calla, que ha estat una experiència ben desafortunada.

Vilatà 3: Com és això? No t'ha volgut comprar res, aquell vell?

Mercader: Resulta que duia un grapat d'instruments musicals per a una mena de músic que tenen allà. Però quan ho han sabut, m'han fet recollir els instruments i m'han fet marxar a corre-cuita. I el rei en persona era un dels què em feia fora!

Hostaler: Sí que és estrany, això què dius...

Vilatà 1: No és tan estrany. No seria un tal Trencapins, aquest destinatari dels instruments?

Mercader: Sí, Trencapins. El coneixeu?

Vilatà 1: No en persona, però he sentit a parlar d'ell. Es veu que de músic no en té res. Desafina com una mala cosa, i quan es posa a cantar, més val estar lluny. No m'estranya que no hagin volgut que li proporcionessis més instruments de tortura.

Vilatà 2: I quins instruments eren? Els tens aquí? Potser en voldria algun.

Mercader: I tant que te'ls ensenyo, mira... Aquí tens un tabal, una mandolina... què és el què més t'agrada?

Vilatà 2: Una flauta! No tindries pas una flauta?

Mercader: Doncs sí, i molt especial! Espera que la busco...

(El mercader remena i remena.)

Vilatà 2: Què? La tens o no?

Mercader: Què estrany! Perquè no l'he venuda pas... Ostres! Potser se m'ha caigut al castell quan em feien recollir tan precipitadament.

Vilatà 3: I per què deies que era una flauta molt especial? Que no són totes iguals?

Mercader: Aquesta no. No sé si sonava com les altres, però aquesta, enloc de set, tenia sis forats!

(En Mateu de Bugarac, que estava aliè al què es deia, s'incorpora i para l'orella.)

Hostaler: Sis forats? Una flauta de sis forats? Això sí que no ho havia sentit a dir mai!

Mercader: La vaig trobar en un dels meus viatges, entre les runes d'una casa que s'havia cremat. Em van dir que havia estat la casa d'un bruixot. Vaig veure un fum verd que sortia d'un punt, em vaig apropar... i era la flauta!

Vilatà 2: Deixa de parlar d'aquestes coses, que em fan venir esgarrifances.

Vilatà 3: Tens por d'una flauta? Va!

Hostaler: Bé, deixem-nos de flautes, i a sopar, que es fa tard!

(Tots es recol·loquen als seus llocs, però en Mateu de Bugarac s'acosta al mercader.)

Mateu de Bugarac: Escolti, bon home, he sentit això de la flauta de sis forats... N'està segur que l'ha perdut al castell del rei?

Mercader: Segur, segur, no. Però gairebé posaria la mà al foc que se m'ha caigut allà. Per què l'interessa?

Mateu de Bugarac: M'agraden les peces úniques...

(Es separen.)

Mateu de Bugarac: Hostaler! A trenc d'alba prepara'm el cavall. Després m'indicaràs quin és el camí més curt per anar al castell del rei.

Hostaler: Serà fora molts dies?

Mateu de Bugarac: Els que calguin... M'ha sortit un negoci que em farà ric...

ESCENA 3^a

(Tornem a ser al castell. En Jan està practicant el tir amb arc i en Trencapins se'l mira.)

Trencapins: Quina passada això de tenir una flauta màgica, Jan. És la cosa més emocionant que m'ha passat mai.

Jan: Has d'anar molt amb compte amb aquesta flauta. Si de debò és una flauta encantada, ha de ser d'algú. És molt estrany que hagi arribat fins a nosaltres.

Trencapins: Ja vols aigualir la festa! Ens podem divertir tant...

Jan: A mi em sembla que l'únic que farà serà portar-nos problemes.

(En Jan apunta amb l'arc, i quan va a disparar, en Trencapins fa sonar la flauta, fent fallar en Jan.)

Trencapins: Jua, jua, jua...

Jan: Molt graciós, Trencapins, molt graciós...

(Se sent una veu molt enfadada.)

Cavaller 1: Qui ha estat el carallot!

(Apareix el cavaller 1 amb la fletxa enganxada al cul.)

Cavaller 1: Què representa això?

Jan: Veurà, és que estava practicant...

Cavaller 1: Ara t'ensenyaré el què és bo...

Trencapins: Ep, bufó! A veure si et fiques amb algú de la teva mida!

Cavaller 1: Ah, sí? Ara veuràs!

(El cavaller 1 es dirigeix cap a en Trencapins, però es posa a tocar la flauta. Toca i toca, fins que el cavaller cau desmai.)

Trencapins: Ostres! Has vist? Si toques molta estona, la gent acaba desmaiant-se...

Jan: Cada vegada m'agrada menys, aquesta flauta teva.

(Entra el rei amb el cavaller 2 i en Mateu de Bugarac.)

Rei: Jan, Trencapins, us vull presentar en Mateu de Bugarac. És un baró que es troba de pas per les nostres terres, a qui li hem ofert allotjament aquesta nit.

Cavaller 2: Què li ha passat al meu camarada?

Trencapins: Res, res, estàvem jugant i s'ha posat a descansar...

Jan: Bé, ja ens veurem després, eh...?

(En Jan i en Trencapins marxen. El rei i el cavaller 2 també. El cavaller 1 es recupera.)

Cavaller 1: Ai! Déu meu! Socors!

Mateu de Bugarac: Tranquil, noi, tranquil! Què et passa?

Cavaller 1: És un bruixot! En Trencapins és un bruixot. Ell i la seva maleïda flauta, m'han fet ballar fins que he perdut el coneixement.

Mateu de Bugarac: Sí? Amb una flauta? Tenia sis forats?

Cavaller 1: Es pensa que m'he entretingut a comptar els foradets de la flauta? Si vol fer-me cas, serà millor que se'n vagi del castell...Estan tots ben bojós!

(El cavaller 1 se'n va.)

Mateu de Bugarac: Em sembla que això serà molt més senzill del què em pensava...

ESCENA 4^a

(L'escenari representa l'habitació d'en Trencapins. No hi ha ningú. Treuen el cap dos barrufets.)

Barrufet 1: Xxxt! No em barrufis!

Barrufet 2: Però si no t'he barrufat!

Barrufet 1: Hem de ser molt barrufets, perquè si ens barrufen...

Barrufet 2: On creus que deu tenir la barrufa?

Barrufet 1: No ho sé. Barrufa per aquí i jo barrufaré per allà...

(Busquen la flauta però no la troben.)

Barrufet 2: Ve algú! Barrufem-nos!

(S'amaguen on poden i entren el cavaller 1 i la duquessa.)

Duquessa: Per fi ha arribat el moment de la nostra venjança...

Cavaller 1: Anem a destruir tots els instruments musicals d'en Trencapins.

Duquessa: Finalment tornarà a regnar la tranquil·litat al castell...

Cavaller 1: Ens faran un monument per la nostra gesta... On els deu tenir?

(Es posen a buscar.)

Duquessa: Compte! S'acosta algú! Ens enxamparan!

(S'amaguen, tirant una espelma . Entra en Trencapins.)

Trencapins: Caram! Què ha passat aquí? Si que bufa vent avui...

(Posa l'espelma al seu lloc. Entra el cavaller 2.)

Cavaller 2: Trencapins! En Mateu de Bugarac pregunta per tu.

Trencapins: Per mi? I què vol?

Cavaller 2: Fa estrany d'explicar... Es veu que vol sentir música, i no sé com, ha dit el teu nom.

Trencapins: És clar! La meva fama traspassa fronteres. On és? Anem-hi!

(Surten de l'escenari. Reapareixen el cavaller 1 i la duquessa.)

Cavaller 1: Marxem abans que no ens vegin aquí.

Duquessa: Sí, serà millor que ho deixem per un altre dia.

Cavaller 1: Ostres! Ha tancat la porta amb clau! Estem tancats!

Duquessa: I què farem ara?

Cavaller 1: Per la finestra!

Duquessa: Per la finestra?

Cavaller 1: Sí, l'alçada no és molta... Salto jo primer, i després vostè. Jo l'agafaré des de baix. Som-hi!

Duquessa: No ho veig molt clar...

(S'acosten a l'altre cantó de l'escenari, el cavaller 1 puja a una cadira, i salta. Se sent la seva veu.)

Cavaller 1: Endavant, duquessa! Jo l'agafo!

(La duquessa salta i se sent una trompada de mil dimonis. Entren en Trencapins i en Mateu de Bugarac.)

Mateu de Bugarac: Així doncs, és músic, vostè?

Trencapins: Sí, i molt bo! I sense passar per "Operación Triunfo"! Es barallen per estar a primera fila en els meus concerts!

Mateu de Bugarac: No em faria pas una demostració del seu art, amb algun instrument?

Trencapins: I tant que sí! Algun en especial?

Mateu de Bugarac: Sempre m'ha agradat la senzillesa d'una flauta.

Trencapins: Una flauta? Ui, és que la flauta que tinc, és... diferent... Està encantada!

Mateu de Bugarac: Encantada? Au va!

Trencapins: Ho vol veure?

(En Trencapins agafa la flauta i en fa una demostració.)

Mateu de Bugarac: Increïble! Quina cosa més curiosa... Tens més instruments màgics?

Trencapins: No, els altres són normals: una guitarra, una trompeta, una lira...

(En Trencapins es gira per buscar els instruments. En Mateu aprofita i li dóna una garrotada que el deixa estabornit. Agafa la flauta.)

Mateu de Bugarac: Adéu, senyor Trencapins! I gràcies per la flauta!

(Marxa de l'escenari.)

ESCENA 5^a

(L'escenari representa el poble. Entren en Jan i en Trencapins.)

Trencapins: Portem dues setmanes donant voltes, Jan... No el trobarem mai! Serà millor que tornem al castell.

Jan: No podem deixar-ho estar! Aquesta flauta, en mans d'aquest malvat... Vés a saber quines malifetes pot arribar a cometre. Ho hem d'impedir! Mira, per allà ve gent...

(Apareix el vilatà 1 i després el vilatà 2.)

Jan: Perdoni, senyor...

Vilatà 1: Ho sento, no tinc temps... *(I se'n va.)*

Trencapins: Però si no sap ni què li havíem de dir! A veure aquell d'allà... Escolti...

Vilatà 2: Ui... em sap greu, però he sortit de casa sense diners.

Jan: Així no ens en sortirem.

(Entren l'alcalde i el vilatà 3.)

Jan: Perdonin, els puc preguntar una cosa? Estem buscant una persona...

Alcalde: Diguin, diguin...

Trencapins: Es diu Mateu de Bugarac, i fa cara de dolent...

Vilatà 3: Em sembla que sé qui volen dir. No es diu Mateu aquell home que s'està de vegades a l'hostal?

Alcalde: Sí, aquell que no parla amb ningú... Doncs sí, diria que un dia d'aquests va estar a l'hostal del poble. Mirin allà.

Jan i Trencapins: Gràcies!

(L'alcalde i el vilatà 3 se'n van, mentre en Jan i en Trencapins van a l'hostal, i entren.)

Jan: Hola, que hi ha algú?

Trencapins: Jan, mira!

(Darrere la taula hi ha l'hostaler lligat i emmordassat. El deslliguen.)

Hostaler: Gràcies, nois, moltes gràcies!

Jan: Qui li ha fet això?

Hostaler: Ha estat un tal Mateu de noséque. Em va dir si m'agradava la música. Va treure una flauta, i en tocar-la, vaig posar-me a ballar com si estigues posseït. I ja no recordo res més. M'he despertat així.

Jan: Ho veus, Trencapins, hem d'aturar-lo com sigui!

Trencapins: Però com ho podem fer? Quan ens hi acostem, tocarà la flauta i ens deixarà fora de combat!

Jan: Sé qui ens pot donar un cop de mà! El mag Omnibus!

Trencapins: El mag Omnibus?

Jan: Sí, segur que ell sap d'on venen les flautes encantades, i potser té un remei contra elles!

Trencapins: Doncs a què estem esperant. Anem-hi depressa!

(En Jan i en Trencapins marxen d'escenari.)

ESCENA 6^a

(L'escenari és casa el mag Omnibus. Hi ha el mag amb el seu ajudant. Entren en Jan i en Trencapins.)

Jan: Es pot passar?

Mag Omnibus: Jan! Trencapins! Quant de temps sense veure-us!

Jan: Hola Omnibus! Doncs ja feia dos anys que no passàvem per aquí...

Mag Omnibus: Renoï, dos anys... No heu canviat gens...

Trencapins: Tu tampoc, se't veu tan jove com sempre...

Mag Omnibus: Molt graciós... Serafí, ens portes unes cadires?

Serafí: Ara mateix les porto. *(Marxa a buscar les cadires.)*

Mag Omnibus: Ja fa sis mesos que en Serafí em fa d'ajudant. Ho fa força bé.

(Entra en Serafí amb les cadires.)

Serafí: Seieu, seieu.

Mag Omnibus: I bé nois, és una visita de cortesia o de feina?

Jan: Aquesta vegada venim per feina. Saps alguna cosa de flautes encantades?

Mag Omnibus: Flautes encantades? Tema difícil heu triat. Ningú sap el secret de les flautes màgiques.

Trencapins: Ningú?

Serafí: Ningú excepte els barrufets, clar.

Jan: Barrufets?

Mag Omnibus: Són uns éssers petits, de color blau. Són els que fabriquen les flautes encantades i que coneixen el seu secret.

Trencapins: Perfecte! I on els podem trobar?

Mag Omnibus: No podeu pas! Viuen al País Maleït. Però no s'hi pot arribar de cap de les maneres. Cal travessar muntanyes de 8000 metres, deserts sense fi, pantans mortals... Ho sento, però és impossible anar-hi.

Jan: Llavors hem perdut.

Mag Omnibus: Clar que podríem provar la hipnosi letàrgico-transportadora!

Trencapins: No sona massa bé això!

Serafi: Voleu dir? És una mica perillós, no?

Mag Omnibus: No, he practicat força últimament. Es tracta de fer-vos dormir i transportar la vostra ànima fins al País Maleït. Estareu allà, tot i que encara estareu aquí.

Jan: No he entès res del què has dit, però sembla l'única manera de poder arreglar aquest problema que tenim entre mans. Endavant, Omnibus!

Mag Omnibus: D'acord! Us faré aparèixer més petits, de la mida dels barrufets, així us serà més fàcil parlar amb ells. Som-hi! Mireu-me atentament als ulls... Us està entrant un son molt profund... No podeu aguantar els ulls oberts... us adormiu... Una... dues... tres!

ESCENA 7^a

(L'escenari representa un bosc, i el poble dels barrufets. En Jan i en Trencapins estan dormint i es van despertant.)

Jan: On som? Omnibus?

Trencapins: Uau! Això no és casa el mag! Devem estar al País Maleït! Aquest mag és un crack!

(S'aixequen, caminen, i es troben tres barrufets i s'espanten i criden tots alhora.)

Barrufet 3: Són en Jan i en Trencapins!

Barrufet 4: Han barrufat fins aquí!

Barrufet 5: Anem a barrufar els altres! I barrufem el Gran Barrufet!

Jan: Ep! Però no marxeu!

(Els tres barrufets se'n van, però de seguida tornen amb els altres i amb el Gran Barrufet.)

Gran Barrufet: Caram, caram! Això sí que no m'ho esperava! En Jan i en Trencapins a casa nostra! Sigueu benvinguts!

Jan: Hola a tots, però com és que ens coneixeu?

Barrufet 6: Ja fa dies que us barrufem! Des de que el barrufet us va donar la barrufa!

Trencapins: Què diu aquest?

Gran Barrufet: Diu que ja fa dies que us coneixem, des de que el mercader us va donar la flauta.

Trencapins: I per què jo no he entès això?

Gran Barrufet: Perquè parlem en barrufet, que és la nostra llengua.

Jan: Llavors, sabeu tot això de la flauta?

Gran Barrufet: Sí, i també que la té en Mateu de Bugarac per tal de robar tots els Diners que pugui.

Barrufet 7: L'últim dia que el vam barrufar estava a Sant Bartomeu de la Barrufa.

Jan: Es pot desencantar d'alguna manera, la flauta?

Gran Barrufet: No. Una vegada encantada no es pot desfer l'encanteri.

Trencapins: Llavors hem vingut fins aquí per res.

Gran Barrufet: Però es pot fer una altra flauta. Així podríeu lluitar en igualtat de condicions.

Jan: Això estaria molt bé! I quants dies necessiteu per fer la flauta?

Barrufet 8: Més o menys cal barrufar tres barrufets.

Gran Barrufet: Tres dies. En tres dies la podem tenir llesta. Vinga barrufets! A la feina!

(Els barrufets marxen a treballar.)

Jan: És fantàstic, Trencapins, amb la seva ajuda podrem tenir una altra flauta i pescar aquell miserable.

Trencapins: Mmmm... sí, sí...

Jan: Què et passa?

Trencapins: Sí, em sembla que ja ho tinc.

Jan: El què?

Trencapins: La llengua dels barrufets. És qüestió de canviar els verbs per "barrufar" i els noms per "barrufet". Així de senzill! Ja veuràs! Per allà venen dos barrufets. Els diré que vull menjar.

(Entren el barrufet 1 i el barrufet 5.)

Trencapins: Ei, barrufets! Vull barrufar!

(Els dos barrufets se'l miren i li donen un llapis.)

Trencapins: No m'heu entès, he dit que vull barrufar!

Barrufet 1: Aaah... Barrufar! Haver-ho dit abans!

(Se'n va i torna amb una pilota.)

Barrufet 1: Té! Barrufa!

Trencapins: No! Jugar, no! Vull menjar!

Barrufet 5: Aaaaah! Barrufar? Per què no ho has dit abans?

Trencapins: Però si ja ho he dit! Vull barrufar!

Barrufet 1: No! Tu has dit barrufar, però havies de dir barrufar.

Barrufet 5: Si vols barrufar, has de dir barrufar i no pas barrufar. Ho barrufes?

Trencapins: És igual! Em tornareu boig!

(En Jan i en Trencapins se'n van.)

Barrufet 1: Aquest barrufet no està bé de la barrufa!

ESCENA 8^a

(En escena els 8 barrufets i el Gran Barrufet.)

Gran Barrufet: Què barrufets, com va la barrufa?

Barrufet 2: Anem fent, Gran Barrufet! Primer hem barrufat l'arbre d'on volem barrufar-la.

Barrufet 7: Després l'hem barrufat a terra i hem començat a barrufar.

Barrufet 3: No sé si la tindrem barrufada a temps.

Gran Barrufet: I per què no?

Barrufet 6: Ens està barrufant molt donar-li forma de barrufa.

Barrufet 3: Barrufar-la en tres barrufets només es pot barrufar si tens molta barrufa.

(Arriben el barrufet 4 i el barrufet 8.)

Barrufet 4: Gran Barrufet, Gran Barrufet!

Barrufet 8: Portem barrufes d'en Mateu de Bugarac!

Gran Barrufet: On és ara aquest individu?

Barrufet 4: Sabem que està barrufant a tots els pobles que barrufa.

Barrufet 8: Toca la barrufa, i llavors agafa tots els barrufets!

Gran Barrufet: Hem de donar-nos pressa a acabar aquesta flauta. Vinga!

A BARRUFAR

Vinga barrufets, tenim barrufa a fer
una nova flauta de sis barrufets.
hem barrufat l'arbre i l'hem anat tallant
ara només queden els últim barrufets.

La flauta que fem
no és una qualsevol

té sis foradets
i un toc de màgia.
per poder fer que quan la toquin
tothom que la senti
no pugui para de ballar.

Jan i Trencapins barrufen fins aquí
per demanar ajuda i barrufar un embolic.

Contra una flauta la millor solució
és barrufar una altra que sigui millor.

La flauta que fem
no és una qualsevol
té sis foradets
i un toc de màgia.
per poder fer que quan la toquin
tothom que la senti
no pugui para de ballar.

ESCENA 9^a

(L'escenari és el poble. Hi ha els vilatans 2 i 3.)

Vilatà 2: Has sentit això del robatori?

Vilatà 3: No. Ha passat alguna cosa?

Vilatà 2: Que estàs a la lluna? A Sant Bartomeu de la Castanya han robat els diners del banc. Diuen que ha estat cosa de màgia.

(Entra en Mateu de Bugarac.)

Mateu de Bugarac: Perdoneu, no sabríeu pas on és la casa de l'alcalde?

Vilatà 3: És aquella d'allà.

Mateu de Bugarac: Moltes gràcies.

(Els vilatans marxen. En Mateu es dirigeix a casa l'alcalde. Pica la porta i surt el Vilatà 1.)

Vilatà 1: Qui mana?

Mateu de Bugarac: Bona tarda. Vinc a veure l'alcalde.

Vilatà 1: Ho sento. No hi és.

Mateu de Bugarac: Quina llàstima... Li portava uns diners que li devia...

Vilatà 1: Ah... si és així... em sembla que acaba d'arribar. Endavant.

(Entren i donen la volta. Surt l'alcalde.)

Alcalde: Què passa?

Vilatà 1: Un senyor que diu que li porta diners.

Alcalde: Que bé... Un cop de sort, per fi!

Mateu de Bugarac: Llàstima que això no és del tot exacte.

Alcalde: Com?

Mateu de Bugarac: De fet és vostè qui em donarà tots els diners que té.

Alcalde: Està de broma, no?

Vilatà 1: Ai... que em sembla que aquest és el lladre de qui parlen per tot arreu.

Mateu de Bugarac: Justa la fusta!

(En Mateu agafa la flauta i comença a tocar. El vilatà i l'alcalde ballen fins que cauen esgotats. En Mateu agafa dues saques de diners i se'n va. Entren en Serafí, l'hostaler i el mercader.)

Serafí: M'heu d'ajudar. Vosaltres dos podeu reconèixer en Mateu de Bugarac. Sabeu qui és!

Hostaler: I es pot saber per què l'estàs buscant, tu?

Mercader: Això... no sembles pas un soldat del rei...

Serafí: Ja us ho he dit abans... Necessito saber on es troba, perquè dos amics meus el puguin detenir!

Hostaler: No hi ha manera humana d'agafar aquest delinqüent.

Mercader: Ell i la seva flauta màgica són invencibles!

Hostaler: No m'ho puc creure! És ell!

Mercader: Sí, és cert, i va amb les butxaques plenes...

Serafí: Gràcies! Ara el seguiré sense que em vegi.

Hostaler: Ves amb compte!

(En Serafí marxa seguint en Mateu. L'hostaler i el mercader marxen per l'altra banda.)

ESCENA 10^a

(L'escenari segueix representa casa del Senyor de la Mortalla. Està parlant amb l'alcalde.)

Alcalde: Heu de fer alguna cosa, senyor de la Mortalla. Aquest tal Mateu de Bugarac ens deixarà amb les butxaques buides.

Senyor de la Mortalla: I per què vens a mi i no vas al rei?

Alcalde: El rei és molt lluny d'aquí, i té altres assumptes...

Senyor de la Mortalla: Doncs jo també en tinc d'altres, d'assumptes.

Alcalde: Però senyor...

Senyor de la Mortalla: Res! O és que portes alguns diners a canvi?

Alcalde: Però si m'ho han robat tot!

Senyor de la Mortalla: Doncs si és així... adéu siau, senyor alcalde...

(L'alcalde marxa tot empipat, i entra en Mateu de Bugarac.)

Senyor de la Mortalla: Mateu de Bugarac! No et moguis!

(El senyor de la Mortalla treu l'espasa. En Mateu de Bugarac s'està ben quiet. El Senyor de la mortalla s'acosta i es fonen en una abraçada.)

Senyor de la Mortalla: Mateu, amic! Quant de temps... Ets una màquina! No paro de sentir a parlar de tu.

Mateu de Bugarac: Què em dius ara?

Senyor de la Mortalla: Ara mateix acaba de marxar l'alcalde de Vilafresca, explicant-me què li havies fet.

Mateu de Bugarac: Va ser molt generós, aquest alcalde. Deu mil monedes, en vaig treure.

Senyor de la Mortalla: Renoi! I què en faràs de tants diners?

Mateu de Bugarac: Per això he vingut... Encara tens ganes de destronar el rei?

Senyor de la Mortalla: És clar que sí! Però necessito soldats, ja ho saps!

Mateu de Bugarac: Doncs això és el què t'ofereixo. Aquests diners a canvi de soldats per tal de derrotar el rei i fer-nos els senyors més poderosos del país.

Senyor de la Mortalla: M'ho dius de veritat?

Mateu de Bugarac: Que em caigui el cel al damunt si dic mentida.

(Se sent un soroll.)

Senyor de la Mortalla: Què ha estat això?

(S'acosten a un costat i troben en Serafí.)

Senyor de la Mortalla: Qui ets tu? Ens estaves escoltant?

Mateu de Bugarac: Ets un espia del rei?

Serafí: No... jo... doncs... és que estava esperant l'autobús...

Senyor de la Mortalla: L'autobús? Doncs al calabós l'esperaràs! Ens haurem de donar pressa, Mateu... Pot ser que hi hagi més espies per aquí.

Mateu de Bugarac: Tranquil... Hi hagi qui hi hagi, mentre tingui aquesta flauta, no tenen res a fer!

(Se'n van, i surten dos barrufets amagats que també marxen corrents.)

ESCENA 11^a

(Som al País Maleït dels barrufets. Hi ha en Jan i en Trencapins parlant amb uns barrufets.)

Trencapins: En Jan en sap molt de muntar a cavall, és un genet molt expert.

Barrufet 8: Em barrufaria molt barrufar en cavall, però sóc molt barrufet.

Jan: Ets petit i deus ser molt jove encara.

Barrufet 7: En barrufet? És dels més barrufets de nosaltres. Només té 127 barrufets.

Trencapins: 127 anys? I és dels petits? Quants anys tens tu?

Barrufet 7: 148.

Barrufet 6: I jo 130.

Jan: Llavors, el gran Barrufet, quants anys té?

Barrufet 6: Ui... el gran Barrufet... em barrufa que té 562 barrufets.

Trencapins: Ostres! Si deuria veure dinosaures i tot!

(Entren dos barrufets corrent.)

Barrufet 5: Barrufets! Jan! Trencapins! Heu barrufat el gran Barrufet?

Barrufet 4: Hem acabat la barrufa!

Jan: Heu acabat la flauta? Fantàstic!

Barrufets: Gran Barrufet! Gran Barrufet!

(El Gran barrufet entra amb el barrufet 3.)

Gran Barrufet: Què passa?

Barrufet 5: Hem acabat la barrufa!

Barrufet 4: La té el barrufet.

Trencapins: La té el barrufet... la té el barrufet... però quin barrufet????

(Entra el Barrufet 2 amb la flauta.)

Barrufet 2: Té Gran Barrufet, aquí la tens. Ja està acabada.

Gran Barrufet: Bona feina, barrufets.

Jan: Dóna'm, Gran Barrufet, la provaré.

Trencapins: Com que la provaràs? Aquí l'únic que pot provar la flauta sóc jo.

(Agafa la flauta i es posa a tocar-la. Ningú balla.)

Trencapins: Ei! M'heu enredat! No funciona!

Gran Barrufet: Caram!

Barrufet 3: Gran Barrufet, és que encara no heu barrufat el suc de barrufet.

Gran Barrufet: Quin cap que tinc. És clar! No l'hem untat amb suc de mandràgora, que és el què necessita per a convertir-se en una flauta màgica.

(El barrufet 1 porta el suc.)

Barrufet 1: El suc de barrufet, Gran Barrufet.

Gran Barrufet: Gràcies barrufet.

(L'unta amb el suc.)

Gran Barrufet: Ara ja està de veritat. Preparada per fer-se servir contra en Mateu de Bugarac. Però... què teniu?

Jan: Ufff... m'està entrant una son...

Trencapins: A mi també...

Gran Barrufet: Deu ser el mag Omnibus que us està tornant a casa. Ràpid, agafeu la flauta i bona sort.

(Agafen la flauta i s'adormen a terra.)

ESCENA 12^a

(Ens trobem al poble. Entren el Mag Omnibus, en Jan i en Trencapins.)

Jan: Esteu segur que està en aquest poble?

Mag Omnibus: Aquí va ser on en Serafí va ser vist per última vegada quan buscava en Mateu de Bugarac.

Trencapins: Quan el trobi, començaré a tocar i sabrà el que és bo.

Mag Omnibus: Vigila, Trencapins, perquè no sabem del què pot ser capaç aquest home.

(Marxen d'escena. Apareixen en Mateu i el senyor de la Mortalla.)

Senyor de la Mortalla: Gairebé tenim 1000 homes contractats per a la guerra gràcies a tu, Mateu.

Mateu de Bugarac: Sí, però ens hem de donar pressa. Diuen que han vist més gent que em busca.

Senyor de la Mortalla: I tens por d'ells? Amb la teva flauta encantada?

Mateu de Bugarac: No, però no vull que m'agafin per sorpresa.

(Entren en Jan i en Trencapins.)

Tots: Són ells!

(En Trencapins i en Mateu comencen a fer sonar les flautes. Tots quatre ballen al seu so. Al cap d'una estona, es van cansant. En Jan i el senyor de la Mortalla cauen desmaiats. Els altres cada vegada estan més cansats, fins que en un moment d'agafar aire, en Trencapins fa una nota més i en Mateu es desmaia. Entren el mag, el rei, l'alcalde, els cavallers, vilatans, hostaler, mercader i la duquessa.)

Rei: Trencapins, ho has aconseguit, molt bé!

Alcalde: Els dolents han caigut, visca!

(En Jan i en Trencapins es van reincorporant, mentre que els cavallers agafen els dolents i se'ls emporten.)

Rei: Estem orgullosos de vosaltres, nois.

Jan: No ho hem fet sols, majestat.

Trencapins: Ens han ajudat els barrufets.

Tots: Els què???

Jan: Els barrufets... Són uns éssers de color blau i molt petits. Són els constructors de la flauta.

Duquessa: I ara voleu que ens creiem aquesta bestiesa?

Mag Omnibus: No us ho creieu? Ara veureu!

(El mag comença a fer força i van apareixent els barrufets, mentre comença a sonar la cançó.)

ELS BARRUFETS

Molt lluny d'aquí, darrere unes muntanyes
Hi viuen uns homenets que se'n diuen barrufets.
Són petits. De color blau, i molt juganers
Sempre estan de gresca, amb ells et divertiràs.

Són els qui han fet la flauta, sempre parlen de barrufes
En tenen un que mana que en diuen Gran barrufet.
Ens han ajudat a vèncer en Mateu de Bugarac
I és gràcies a ells que tornem a tenir pau.

FI